

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. február 11.
(vasárnap)**

Szepesy László

CSALÁDI KAPCSOLATAINK ALAPJA

Énekek: 152, 254,1-5, 690,1-2, 200

Lekció: Filippi 2,1-8

Alapige: Efézus 5,18-21

„És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van; hanem teljesedjete be Szent Lélekkel, Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak, Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, mert méltó vagy erre. Hisszük és valljuk, hogy minden nap minden percében angyali seregek és az előttünk eltávozott üdvözülő lelkek sokasága Téged magasztal és imád a mennyben, és mindezt teszik őszinte szívvel, örömmel, Tebenned gyönyörködve, Téged dicsőítve. Magasztalunk azért, hogy már mi is csatlakozhatunk hozzájuk ebben a földi életben. Dicsőítünk azért, hogy minket is arra hívsz, hogy megismerve Téged, meglássuk, ki vagy, és őszintén eljussunk arra a felismerésre, hogy méltó vagy a mi imádatunkra, méltó vagy a szolgálatunkra, hogy teljesen odaszánjuk életünket Neked. Magasztalunk, Urunk, hogy bár Te mennyben lakozol, szentségben és dicsőségben, de itt a földön is velünk vagy nyomorúságban, fájdalomban, gyászban, kudarcokban, ahogyan az öröm, a siker és a hálaadás idejében is. Köszönjük Neked, hogy mély-

CSALÁDI KAPCSOLATAINK ALAPJA

re hajoltál Krisztusban. Köszönjük, Megváltónk, hogy megaláztad magadat azért, hogy minket felemelj. Köszönjük, hogy ezt akarod elvégezni az életünkben. Hálát adunk, hogy az elmúlt héten is kerestél bennünket csendességünk során, mikor a Bibliát olvastuk, vagy amikor együtt voltunk a gyülekezet közösségében, a Te szavadat adtad nekünk, személyessé tetted, hogy hozzánk szóljon. És magasztalunk azért, hogy nem hagysz el bennünket sosem. Ott lehetünk a munkában Veled, a családjában, vagy itt a gyülekezetben, vagy bárhol máshol is legyünk.

Bocsásd meg, hogy mi nem mindig vagyunk így Veled. Bocsánatodat kérjük, hogy elfeledkezünk Rólad, hogy saját céljainkat a Te céljaid elé helyezzük, parancsolataid helyett a saját kívánságaink és vágyaink parancsolnak nekünk. Bocsásd meg, amikor az engedelmesség útjáról letévelyedve saját fejünk után megyünk, éljük az életünket. De köszönjük, hogy hűség és Pásztorként utánunk jössz. Magasztalunk azért, hogy nem mondasz le rólunk, azért a kegyelmért és irgalomért, amellyel hordozol és megtartasz bennünket.

Hálát adunk, hogy a mai alkalommal is összegyűjtöttél azért, hogy megmutasd nekünk a Te útjaidat, hogy Téged követve, Veled közösségben örömmünk legyen, és Téged dicsőítsünk. Szeretnénk ezt kérni, hogy legyen áldásod az istentiszteletünkön, hangozzék élő ige, amely élő és ható, amely képes megölelni az óembert szívünkben, megeleveníteni, megerősíteni a belső embert, hogy felinduljon neved őszinte tiszteletére, imádására és az engedelmességre! Így kérünk, ezt munkálva legyen áldásod istentiszteletünkön, és így térjen nevedre dicsőség!

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Az előttünk álló szombaton házaspári csendesnap lesz gyülekezetünkben, és a mai napon elkezdődik a házasság hete országunkban. Ennek kapcsán az Úr azt helyezte a szívemre, hogy a Bibliának, a Szentírásnak a családjával kapcsolatos tanításáról beszéljek. De ez a tanítás igazából túlmutat a családon is, mert az Efézusi levél 5. fejezetét fogjuk megnézni, amely útmutatást tartalmaz a családoknak is, de a folytatásban (a 6. fejezetben) beszél Isten a munkahelyi kapcsolatokról is és a feljebbvalók, az ország vezetői iránti tiszteletről is. Tehát olyan alapvető dolgokat, igazságokat jelent ki Isten ebben az igében, amely meghatározza az emberi kapcsolatainkat. Ma különösen is a családra és a házasságra fogunk majd figyelni, de amit az Ige tanít, az minden kapcsolatunkra hatással van. Napjainkban különösen is szükségünk van erre az Istentől elkért és kapott iránymutatásra, hiszen mondanom sem kell, hogy támadás alatt áll mind a házasság, mind pedig a család intézménye. Egy olyan kultúrában élünk, amely nemcsak legalizálta a házasság nélküli együttélést, és jogilag megkönnyítette a válást, hanem amely a gyermekek ne-

velésének jogát fokozatosan ki akarja venni a szülők kezéből, és át akarja ruházni intézményekre és az iskolákra. A nyugati világban egyre hangosabbak és népszerűbbek az olyan hangok, amelyek szerint a családnak meg kell szűnnie, mivel egy elavult, régi intézmény, mivel elnyomja és rabszolgává teszi a nőt, korlátozza a gyermekek jogait, gátolja az egyének kiteljesedését, önmegvalósítását, munkahelyi karrierjét. Szomorú nézetek ezek, de sajnos egyre többet hirdetik őket, különösen is az egyetemeken, ahol megpróbálják felnevelni a jövő törvényhozóit, országvezetőit, akik ezeket az ideológiákat fogják majd képviselni, ha hatalomra kerülnek. Ezek tények, Testvérek, a nyugati világban már látjuk őket. Aki a médiát bekapcsolja, vagy éppen olvassa, az látja ezeket a folyamatokat.

Tehát ez a külső támadás veszélyezteti a házasság és a család intézményét, de egy belsőről is beszélnünk kell, amely belülről, bűnös szívünk felől támadja és bomlasztja ezeket az Úrtól kapott csodálatos dolgokat. Ez pedig az az átok, amellyel Isten jogosan sújtja a bűnös embert (erről az 1Móz 3,16-ban olvashatunk). A bűneset után, mikor Isten Ádámmal és Évával beszél az Édenkertben, akkor többek között ezzel az átokkal sújtja a férfit és a nőt: *„epekedsz a te férjed után, ő pedig uralkodik terajtda”*. Ez röviden annyit jelent, hogy a bűneset következtében megromlott mind a nő, mind a férfi szíve, és ez a romlottság tükröződik kettejük kapcsolatában. Hogyan? Úgy, hogy a nők uralkodni akarnak a férfiakon. Itt az epekedés szót sokan pozitívan értelmezik, mint valami szeretetteljes dolgot, de nem az. A héber kifejezés, szó ritkán fordul elő az Ószövetségben, konkrétan itt és a következő fejezetben, a 4,7-ben, amikor Isten Kainnal beszél, és ott azt mondja, hogy *„a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád van vágyódása”*. Ez a szó szerepel ott: leselkedik, uralkodni akar rajtad. A nő szívének romlottsága, kísértése ez: uralkodni akar a férje felett. A férfiak szíve is ugyanúgy megromlott, és az ő kísértésük az átok szerint az, hogy uralkodni akarnak a nők felett, de itt ne pozitív vezetésre gondoljunk, hanem zsarnoki uralomra. A férfiak szívét ez kísérti. Mert a legtöbb házasságban állandóak a különböző fajtájú és mértékű konfliktusok. Nem arra gondolok, hogy minden nap a felek kiabálnának, ordítanának egymással, néha ennek finomabb módja van: egy futó megjegyzés, egy kis szurkálódás, a szavainkkal bántjuk egymást, vagy éppen a másikat figyelmen kívül hagyó gondolat, ami azt mondatja velünk: jó, jó, és aztán mégse azt teszem, amit a másik mond. Különböző mértéke, formája lehet ennek a kísértésnek. A bűneset története ezt a jelenséget magyarázza meg, hogy miért van ez így, miért ilyenek a házasságok, miért ilyen a férfi és a nő. A bűneset története ezt az okot tárja elénk és fedi fel. A nő a bűnbeesés miatt a maga bukott állapotában nem hajlandó alávetni magát Isten parancsa szerint a férjének, hanem uralkodni akar felette, hogy érvényesítse személyiségét, kiteljesítse individualizmusát. A férfi pedig a bűnbeesés miatt bukott állapotában mindenáron úgy akar uralkodni, hogy meg nem engedett

eszközökhöz, zsarnoki módszerekhez folyamodik, gyakran elnyomóvá és érzéketlenné válik a nővel szemben. Mint mondtam, ezekben nem mindig megyünk el a végletekig, de gyakran előfordul, hogy egy házasság úgy megy tönkre, hogy a férj egyszerűen nem kérdezi meg a feleségét, vagy az érzéseire nincs tekintettel stb. Természetesen mindezek mértéke, formája egyénenként változik, nem mindenkiből lesz azonnal feminista vagy hímsoviniszta harcos, de mivel bűnös a szívünk, ezért különböző formákban, akár finom gesztusokban is megjelennek ezek a bűnök az életünkben. A nemek harca tehát a bűnbeeséssel kezdődött, és a családba érkező gyermekek ennek a bokszmeccsnek a közepébe lépnek be, rossz példát látva és tanulva szüleiktől. Az egész családra hatással van ez az átok.

Mindezek tehát (a kívülről és belülről érkező támadások) rombolják családi kapcsolatainkat, és mérgezik azokat. Ennek fényében még fontosabb az a szabadítás, amelyet Jézus Krisztus hozott nekünk, amely azt jelenti, hogy nem kell a romlott, bűnös szívünk szerint cselekednünk, hanem szabadságot kapunk az Úrtól és az Úrban, hogy az Ő akaratát kövessük. Pál apostol ezt az utat és ezt a változást tárja elénk a felolvasott igeszakaszban. Szeretném hangsúlyozni, hogy itt Isten ígéjéről, akaratáról és tervéről van szó, nem csupán emberi tanácsokról. Pál nem egy újabb módszert akar elénk adni, ami által vagy megváltozik családi életünk vagy nem. Mert manapság rengeteg házasságról, családról szóló keresztyén könyv jelenik meg, mindegyik egy „megváltó” módszert ígér, amely által megújulhatnak kapcsolataink. Isten szerint azonban nincs szükségünk ezekre. Nincs szükségünk szakértőkre, pszichiáterekre, pszichológusokra, házassági és családi szakemberekre ahhoz, hogy megváltozzon az életünk. Szükség van ezekre az emberekre és szolgálatokra, de nem a módszerekre. Ezek megjelenése előtt is volt segítsége Isten népének, és léteztek boldog családok, mert még mielőtt a pszichológia és más egyéb tanácsadás megjelent volna, azelőtt is léteztek családok, és Isten segített rajtuk, és nem hagyta őket egyedül. Hogyan? Úgy, hogy egyenesen az Ő Igéjéhez fordultak segítségért a családok és a hívő emberek, ahogyan mi is tehetjük. Isten nem különféle trükköket ad elénk, és nem ezeket kell keresnünk, hanem olyan bibliai, isteni igazságokat, amelyek az életünk részévé válhatnak, és megváltoztathatnak minket. Isten ilyen segítséget kínál fel. És azok a szolgálatok jók, amelyek Isten ígétjét tárják és adják az emberek elé. Pál apostol ebben a levélben erről a változásról ír. A 18. versben egy nagyon fontos előfeltevéssel kezd, és ez az, amit szeretném, ha részletesebben megnéznénk.

Azt mondja: *„És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van; hanem teljesejete be Szent Lélekkel”*. Ez egy kulcsvers, amely az apostol további mondanivalóit kinyitja. Ebből a nagyszerű alapelvből következik a 22. versben a feleségeknek, a 25. versben a férjeknek, a 6,1-ben a gyermekeknek és a 6,4-ben a szülőknek szóló útmutatás. Ahhoz, hogy ezeket meg-

értsük, előbb ezt az előfeltevést kell tisztáznunk. Az egész házassággal és családdal kapcsolatos tanítás ebből az elvből fakad az 5. fejezetben. Ez az első a számos szükséges előfeltétel közül, amely egy virágzó, gyümölcsöző, Istentől megáldott családi és házassági élethez kell. Ha jól megfigyeljük, Pál apostol szélsőséges állapotokat állít egymással ellentétbe: „*ne részegedjeteK bortól, miben kicsapongás van; hanem teljeseDjeteK be Szent LéleKkel*”. A részegség és a Szentlélekkel való beteljesedés két egymástól nagyon távol lévő állapot. De miért állítja szembe egymással ezt a kettőt? Mi itt a lényeg? Amikor egy ember részeg, elveszíti az önuralmát, és nem bírja irányítani a viselkedését. Vajon Pál azt akarja ezzel mondani, hogy ne a bornak, hanem a Szentléleknek adjuk át az irányítást? Azt akarja, hogy inkább a Szentléleknek adjuk át a képességeink és viselkedésünk feletti irányítást, mint a bornak? Pál üzenetét segít jobban megértenünk, ha megismerjük az ókori történelem kultúráját és vallásait. Pál az Efézus városában élő hívőknek írta a levelet (ami lehet, hogy körlevél is volt), akik egy vallási központban éltek.

Tudjuk jól, hogy a görög és római vallásban volt egy isten, akit görögül Dionüszosznak, latinul Bacchusnak hívtak. Az ő kultusza az istenimádat egyik legkicsapongóbb és legnépszerűbb formája volt. Amikor őt ünnepelték, az emberek zene, tánc, lakmározás mellett szexuális orgiákban vettek részt. A Római Birodalom bármely sarkában ünnepelték ezt az istent, mindegyik istentiszteleti összejövetelnek volt egy közös eleme, ez pedig a részegség volt. Le kell részegedni ahhoz, hogy ezt az istent imádni tudd. Amikor Dionüszosznak szobrot emeltek, szinte mindig szőlőfürttel ábrázolták őt, mivel ő a bor isteneként vált ismertté. Ha valaki Bacchus ünnepét említette, arról az embereknek először mindig a részegség jutott az eszébe. Az emberek a részegséggel oldották fel gátlásaikat, így birkóztak meg a normális visszafogottságukkal, és nyomták el azt, és fojtották el magukban az egészséges büntudatot. Így tompították el érzékeiket ahhoz, hogy lecsendesítsék tudatukat. Így oszlatták el a szorongásukat, a félelmüket, hogy részt tudjanak venni ezen az erkölcstelen összejövetelen. A részegséggel idéztek elő egyfajta kábulatot, ami a valódi örömet helyettesítette számukra. Mennyire kifejezi ez az Isten nélküli ember boldogságkeresését! Azt hitték, hogy a részegség az extázisba vezető ajtó. Az ajtó a vallásos önkifejezéshez, és hogy az ilyen részegség a Bacchus-hívőt, -imádót az istenséggel való teljes közösségbe emeli. Úgy tudsz felemelkedni az istenhez, a bálványodhoz, hogyha ilyen állapotba kerülsz. Tehát a részegség volt a kulcs az imádathoz, az istenséggel való közösséghez.

Most térjünk vissza a 18. vershez, ami más értelmet nyer az elhangzottak fényében. Pál azt mondja nekik, hogy ne részegedjeteK meg a bortól, mert az kicsapongást eredményez, ez csak lefelé visz titeket a lejtőn. Ha Istennel akartok közösséget vállalni, az egyetlen élő Istennel, ha igazi örömet, boldogságot kerestek (nem a földit, a múltot), akkor ne borral, ne szórakozással, ne más egyébbel (amelyet ez a világ nyújt) teljeteK meg, hanem Szentlélekkel

töltekezzetek be folyamatosan. Ha istenfélő életet akarsz élni, ha Istennek akarsz tetszeni, akkor be kell töltekezned Szentlélekkel.

De mit jelent ez? Mit jelent a Szentlélekkel betelni? Segít megértenünk egy másik páli levél. A Kolossé 3,16-ban ugyanezt írja le Pál, ugyanarra szólítja fel az ottani gyülekezetet is. Buzdít zsoltáréneklésre, istendicsőítésre, és hogy mindenekben mindenért hálákat adjanak. Ebben a versben ugyanezt írja le, tehát ezek párhuzamos versek, ugyanúgy megfogalmazva. Az eltérés a legelső ponttal kapcsolatos, hogy mit jelent Szentlélekkel betöltekezni. Figyeljük, mit mond Pál a kolossébeli gyülekezetnek! Azt, hogy „*Krisztusnak beszéde lakjon tibennetek gazdagon*”, mert ez valójában ugyanaz, mint amikor a Szentlélekkel vagyunk teljesek. Itt nem arról van szó, hogy a hívő ember megkapja a Szentlelket. Itt a beteljesedésen van a hangsúly, mert minden hívőben ott van a Szentlélek. Az a kérdés, mit jelent Vele beteljesedni? Ezt: az Úr igéjével betöltekezni. Ez az az állapot, amikor Krisztus igéje uralja az életedet, és engedelmességgel válaszolsz rá, azaz a Szentlélek irányít téged, aki természetesen a Szentírás szerzője. Az Igének való engedelmesség a Lélekkel való beteljesedés. Ez nem valamiféle misztikus élmény, ahogyan azt némelyek állítják, sem valamiféle eksztatikus dolog. Ez nem valami érzés, ami előnt, nem valamiféle öntudatlan állapot, amikor az ember elájul, ahogyan azt karizmatikus összejöveteleken lehet látni. A Szentlélekkel való beteljesedés hatására nem kezdünk bele valami eksztatikus, érthetetlen beszédbe. Ez nem azt jelenti, hogy elhagyod magad, vagy hogy nem tudsz uralkodni magadon. A Szentlélekkel való beteljesedés egyszerűen azt jelenti, hogy folyamatosan Isten Szentlelke irányít téged, aki ezt az Igén keresztül teszi meg, és ez azt jelenti, hogy engedelmeskedünk az igazságnak, az Úr igéjének. Akkor vagy Szentlélekkel teljes, ha Isten igéjével töltekezel, és a Szentlélek irányít téged.

Bármit is teszünk keresztyénként, legyen szó a házasságunkról vagy a családunkról, annak a Szentlélek által irányított életünkből kell fakadnia. És ez az alap, amit Pál le akar fektetni, hogy amíg a Szentlélek és Isten igéje nincs ott az életedben, nem tanulod, nem tanulmányozod, nem töltekezel meg vele, addig nem leszel Szentlélektől vezetett. Ezért van az, hogy az Istenben nem hívő társadalom nem ismeri Isten népének örömét, boldogságát, házassági és családi életük áldásait, mert ők elutasítják Isten igéjét, lázadnak a Szentlélek vezetése ellen. Mert Isten szava alapján világosan ki kell ezt mondanunk, hogy az Istennek is tetsző házassági és családi kapcsolat csak a megváltott életre épülhet, a Szentlélek működteti, ad hozzá erőt úgy, hogy közben Isten igéjének engedelmeskedünk. Isten az, aki meg tudja újítani kapcsolatainkat a Benne való hit, bizalom és engedelmesség által. Ez az első lépés. Nem módszerek kellene, nem különféle praktikák. Vigyük el találkozóra, randira (ki hogy hívja) a házastársunkat, de attól nem fog megváltozni az életed, mert te magad sem változol meg. Fontos részei a házass-

ságnak a kedvesség, a kisebb gesztusok, ajándékok, sok minden, de ez nem változtatja meg az életedet. Isten Szentlelke és igéje az, aki téged, engem és mindenkit át tud formálni, ez az az alap, amivel Pál apostol kezdi, innen indul el életünk megreformálódása. Röviden tehát mit mond az első pontban? Olvasd, hallgasd, ismerd meg Isten igéjét, ahányszor csak tudod, és a legkomolyabban véve. Tanuld meg jobban, mint a jogszabályokat, amik a munkádhoz kellenek! Tanulj meg mindent az Igéből, és legyen fontosabb bármilyen más tanult tételnél az életedben! Gondolkozz rajta, és engedelmeskedj neki! Ne maradjunk meg az intellektuális keresztyénségnél. Isten Szentlélektől vezetett emberekről beszél, akik cselekszenek, követnek, mégpedig Isten igéjét.

Erre épülve folytatja Pál a 19. és 20. versben, hogy mit jelent ezen az úton tovább haladni. *„Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.”* Miért ezzel folytatja az apostol? Egyszerű okokból. Gondoljuk végig! Ahol Isten igéjével megtelik az ember szíve, és igyekszik annak engedelmeskedni, ott óhatatlanul megjelenik az Úr dicsőítése és dicsérete. Miért? Mert az Ige Istent hozza elénk, és az Ő csodálatos voltáról beszél, és ha valaki ezzel telik meg, nem tudja elkerülni, hogy ne csodálkozzon rá Istenre, ne örüljön a Vele való kapcsolatnak. És ez őt arra indítja, hogy dicsérje és magasztalja az Urat. Amikor pedig Őneki engedelmeskedünk, akkor megtapasztaljuk, hogy az Ő ígéretei a gyakorlatban is megvalósulnak. Megtapasztaljuk, hogy kicsoda Isten, hogy Ő szavatartó és hatalmas Szabadító, erőt adó. Ezek a tapasztalatok is hálára és Isten nevének dicsőítésére vezetnek el. Az ilyen ember szíve örömmel telik meg, és óhatatlanul elkezd dicsérni Istent. Ez ilyen egyszerűen működik, Testvérek. Ez a dicséret nem a szánk-ból kijövő ének, amit itt éneklünk csupán. Az apostol hangsúlyozza, hogy szívből. A szívben zajló esemény ez, ami aztán lehet, hogy hangokban formálódik meg. Óvakodjunk attól, hogy csak a szánkkal énekeljünk az Úrnak, és nem hitből és szívből! Ha valaki tehát engedelmes életet igyekszik élni, az boldog, Istent dicsérő, imádó, dicsőítő emberré válik, akinek a szíve tele van zsoltárokkal, lelki énekekkel, amit nem muszájból énekel, hanem mert a hite indítja őt erre. Nem csak gyülekezetben. Lehet, hogy egy séta során vagy munka közben. A Szentlélek indítja őt erre.

De hogy jön ez a házasságunkhoz és családi kapcsolatainkhoz? Úgy, hogy egy örömteli, Istent dicsőítő, más szóval boldog emberrel máshogy alakul a kapcsolatunk, mint egy folyamatosan elégedetlenkedő, panaszkodó, kritizáló társsal vagy rokonnal. Máshogy alakulnak a családi kapcsolataink, ha Istennel való kapcsolatunkban boldogok vagyunk. Akkor nem terheljük rá a másokra azt, hogy te tegyél boldoggá engem. Mert az ember ezt nem érti meg nagyon sokszor, hogy a boldogság, ami után nagyon vágyódik, az csak az Úrral való kapcsolatában lelhető meg, és sehol másban. És mi ezt egymásra ter-

heljük: te tegyél engem boldoggá, pedig ez az Úrral való kapcsolatban kapható meg. Mennyivel másabb az olyan házasság, ahol a felek boldogok az Úrral való kapcsolatban, és ezt a boldogságot adhatják, élhetik meg társuk felé, mint az a kapcsolat, amikor tényleg ráterhelem, hogy te tegyél engem boldoggá. Más az, ha mindig kapni akarunk egy kapcsolatban, mint az, amikor azt keresem, hogy én mit adhatok a másoknak. Más az, hogy az ember a másiktól várja el, hogy mindig, mindenféle helyzetben, mindenféle lelki állapotában szeressen engem, mint az, amikor meg vagyok győződve, bizonyosodva Isten szeretete felől, és azt adhatom tovább a másoknak. Szóval a második alapvető dolog, ami meghatározza kapcsolatainkat, Isten dicsőítése, a Benne való igazi öröm és boldogság, ami abból következik, hogy megtelünk az Úr igéjével, a Szentlélekkel.

De még tovább megy az apostol! A 20. versben azt mondja Pál: *„Hálát adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának.”* Előttünk van az út: telj meg Szentlélekkel, Igével, tanulj meg örvendezni az Úrban, lásd meg, hogy Ő ad igazi örömet, Őbenne van az, és azt mondja, hogy a harmadik út, amin továbbvisz, a hálaadásé. *„Hálát adván mindenkor mindenekért.”* Valljuk be, Testvérek, elég nehéz egy olyan emberrel vitatkozni házastársként, aki mindenért hálás. Van ilyen? Létezik ilyen ember? Pál apostol nem tökéletes emberről beszél, hanem olyanról, akire inkább az Isten iránti hála, mint az elégedetlenség és a folyamatos panasz lenne jellemző. Neki is lehetnek rossz napjai, de a legtöbb dologban hálás az Úrnak. Aki minden helyzetben megtalálja – nem az optimista nézőpontot, hanem – magát Istent és az Ő kezének munkáját. Mert szeretném hangsúlyozni a Testvéreknek, hogy olyan állapotba sose kerülhetünk, amikor Isten ne lenne ott velünk. Nincs az a mélység, nincs az a fájdalom, nincs az a veszekedés, vita, ahol az Úr ne lenne ott.

Hadd szemléltessem ezt! Mikor Dávid király népszámlálást tartott, és ez bűne volt neki, Isten ítéletet hirdetett, és azt mondta, hogy választhatsz 3 ítélet közül. Vagy a szomszédos népek, emberek kezébe esel, ők fognak megtámadni és nyomorgatni titeket; vagy egy betegség fogja tizedelni a lakosságot; vagy döghalál jön. Mit mondott Dávid ebben a lehetetlen helyzetben? Rossz dolgok közül választhatott. Nem volt jó választás. Mégis mi volt Dávid szívében? *„Hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az Ő irgalmasága”* (2Sám 24,14). Inkább az Úr kezébe, mint emberek kezébe, mert az Úr irgalmas az ítélet közepette is. Egy lehetetlen helyzetben megtalálta azt, amiben reménykedjen, akiben bízson, hálás legyen: az Úrban és az Ő irgalmában.

Ez így működik, Testvérek. Isten olyan emberré tud és akar is tenni téged és engem, aki megtelik az Ő Szentlelkével, igéjével, aki őszintén dicsérni tudja Őt, és aki hálát tud adni mindenért, amit Ő tett és tesz. Nincs idő ezeket részletezni, most az utat járjuk végig, és lássuk, hogy min akar végig

vezetni bennünket. Higgyük el, hogy az ilyen emberrel másabb együtt élni. Nekünk is. De ha mi válunk ilyenné, az is másabb. A családi konfliktusokra Isten válasza ez a lelkiség, ez az átformálódás. Ezért beszél a folytatásban Pál a családi kapcsolatokról. Tehát itt nem trükkökről van szó, amelyek nem használnak. Isten azt mondja, hogy egyetlen módja van annak, hogy bárkivel is helyes kapcsolatot ápoljunk, és ez az, hogy Isten Lelkével, Isten iránti dicsérettel és hálával töltekezzünk meg, és ez az, ami olyanná tesz egy embert, akivel együtt tudunk élni, aki áldás lesz számunkra.

Végül pedig, utoljára nézzük meg a negyedik igazságot, amit Isten rólunk és a családukról mond. Így hangzik (ezzel fejezi be, mielőtt rátérne a családokra és a különféle szerepekre): „*Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.*” Ez nem azt jelenti, hogy féljete Krisztustól. Azt mondja, hogy rendeljétek magatokat a másik alá. Itt az engedelmisség szóval fordították le a görög hüpotasszó szót. Az engedelmisség egy tökéletes szó fordításként, csak azt hiányolom belőle, hogy nem hangsúlyozza ki, hogy az ember hogyan jut el az engedelmisségig. Az eredeti görög szó erre mutat rá. Az eredeti görög szó azt jelenti: alávetni, alárendelni, alatta állni valakinek. Ez az ókorban egy katonai kifejezés is volt, ahogyan a közkatona alatta állt a tisztnek, és engedelmeskedett neki. Vesd magad alá a másoknak! Mert erről van itt szó. Arra vagyunk felszólítva, hogy helyezük igényeinket, érdekeinket a másiké alá. Ez lesz az, ami rendezni fogja a családi kapcsolatokat.

Valaki, akit Isten Lelke irányít, aki engedelmeskedik Isten Igéjének, aki tele van örömmel, hálaadással, és aki buzgón aláveti akaratát Isten akaratának – ez egy út, amin vezetni akar minket az Úr. Ez az út az, amit Isten itt előttünk feltár, erre hív el minket. Egy szóval ez az alázatosság útja. Ez a szelídség, alázatosság a Szentírás szerint nélkülözhetetlen része a keresztyén jellemnek. Újból és újból visszatérő téma ez az Igében, és különféle kapcsolatokra nézve is alkalmazza Pál ezt az elvet. Vesd alá magadat országod törvényeinek és uralkodóinak, engedelmeskedj gyülekezed vezetőinek, a nálad idősebbeknek, és természetesen elsősorban Istennek (1Kor 16,16, 1Pt 2,13.15, 5,5, Jak 4,7)! Krisztus a lábmosás története után mondja azt tanítványainak: „*amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást*”. Hogyan? A lábmosás után? Mit jelent ez? Azt, hogy Ő annyira megalázta magát, aki maga volt a megtestesült Isten, hogy megmosta egy csapat büszke, önző tanítvány piszkos lábát, akik azon vitatkoztak, hogy ki lesz közülük majd a legelső, miután Ő elmegy, miközben az Úr arra készült, hogy az életét adja értük. Mennyire kell mélyre hajolni? Ennyire!

De még van tovább is. Lekcióként felolvastam a Filippi-levél 2. fejezetéből egy fontos szakaszt. Egy részét hadd olvassam ismét: „*Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván timagatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is*” (Fil 2,3-4). Ezek általános felszólítások, hogy

CSALÁDI KAPCSOLATAINK ALAPJA

a másik emberrel hogyan bánj. Hát akkor mennyire igaz ez azokra, akikkel együtt élsz! Isten mintegy azt mondja: családtagjaid vágyai, szükségletei, életük fontosabb, mint a tiéd, ezért tedd félre értük a saját életedet, és vedd magadat alá nekik! *„Ha valaki első akar lenni, legyen ... mindenkinek szolgája.”* Tudjon megalázkodni. Ez pedig nem azt jelenti, hogy csak a feleség engedelmeskedjen a férjének, vagy a gyermekek szüleiknek. Itt mindenkiről szó van. És csak ezek után beszél a szerepekről a családban. Mindenki engedelmeskedjen egymásnak! A korábban említett átok lényege az, hogy mind a nő, mind a férfi a másik fölé akar kerekedni. Isten azonban arra akar felszabadítani minket, hogy önként tudjuk magunkat alávetni a másiknak.

Ez egy lelki kérdés. Ne csak a saját személyes érdekedet nézd, hanem másokét is! És Testvérek, ebben Krisztus előttünk járt. Az Ő magatartása ilyen volt. Ahogy a Filippi-levélből hallhattuk: *„mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberré lett”.* És még volt lejjebb, Testvérek, emberként is tökéletesen, mindenben alávetette magát Isten igéjének, akaratának, beteljesedett Szentlélekkel, dicsőítette Istent életével, folyamatosan hálákat adott, és engedelmes volt. Meddig? Egészen *„a keresztfának haláláig”*, hogy Isten Őt büntesse meg mások bűneiért. Testvérek, amíg eddig nem alázzuk meg magunkat, van még min dolgoznunk.

Ha házastársunkkal és családukkal be akarjuk tölteni Isten velünk kapcsolatos céljait, akkor az itt leírtak válnak kérdéssé számunkra, és az, hogy lelkileg el tudjuk-e kötelezni magunkat ezek mellett! Akarunk-e járni ezen az úton? Hajlandóak vagyunk-e engedelmeskedni Isten igéjének, és annak, hogy a Szentlélek irányítsa az életünket? Ha a szívünket olyan öröm tölti el, hogy lelki énekeket éneklünk Istenről, az Úrról, ha mindig hálásak vagyunk minden egyes dologért, ami küzdelmes, és ha hajlandóak vagyunk alávetni magunkat egymásnak Krisztus félelmében, ami Jézus Krisztus iránti odaadásból fakad, akkor azt mondja az Úr, hogy tartalmas kapcsolataitok lesznek. Csak ezekre, az Isten és egymás iránti önzetlen odaadásra alapozva fog mindez megtörténni – azt mondja az Úr.

Pál csak ezek után beszél részletesen arról, mit jelent egymást szeretni, magunkat egymásnak alávetni. Sokan próbálkoztak azzal, hogy átugorják ezt a 3 igeverset, és a folytatásra térnek rá: feleségek, vessétek magatokat alá férjeteknek, ti, férjek, szeressétek úgy feleségeteket, mint Krisztus; megpróbálták, és kudarcot vallottak, mert nem az alappal kezdték. Ez az alap, ez a 3 igevers. Isten alapként adta nekünk ezeket a kijelentett igazságokat. Higygyünk Neki, fogadjuk el Tőle, kötelezzük el magunkat ezek mellett, és Isten kegyelmesen megújítja az életünket, házasságunkat, családi kapcsolatainkat! Áldott az Úr, hogy ezt már többen megtapasztalhattuk a gyülekezetben, áldott legyen az Úr, hogy Ő ezt a jövőben is, továbbra is meg akarja tenni! Bízunk Benne, és forduljunk Hozzá, kérjük ezt el Tőle!

Imádkozzuk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert méltó vagy erre. Köszönjük Neked, hogy megmutattad az irántunk való szereteted mélységét akkor, amikor istenségedet elrejtve szolgává lettél, és megaláztad magadat mindenben, alávetve magadat az Atya akarátának és a mi érdekünknek, a mi javunknak. Köszönjük, hogy egészen a keresztfának haláláig voltál aláztos és engedelmes. Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert nemcsak példát adtál nekünk ebben, hanem megváltásod, halálod, áldozatod valóban képessé tud bennünket tenni, hogy ezen az úton Téged kövessünk. Te magad vagy a Szabadító, aki képes vagy arra, hogy a mi életünkben is végbevidd akaratodat.

Kérjük, hogy így újítsd meg házasságainkat, családi életünket ott, ahol baj van, ahol eltévedtünk erről az útról, és kérünk, Te téríts vissza minket! Adj szívünkbe igazi örömet Tebenned! Segíts, hogy ne a világ múló, és gyakran bűnnel terhelt örömeit keressük, ne azok határozzanak meg minket, hanem a Te személyed, az, aki vagy!

Könyörgünk az elégedettségért is. Te tanítsk nekünk, ahogyan Pálnak is megtanítottad mind bővölködésben, mind szűkölködésben azt, hogy megelégedettek legyünk Tebenned.

Urunk, kérünk, vezess minket ezekben a harcainkban és az aláztatban is! Köszönjük, hogy tanítasz erre is, és hálát adunk mindazért, amiben már előbbre vittél, amit hívő életünk alatt elvégeztél. Ha még nem vagyunk a Tied, könyörülj rajtunk, fogadj gyermekeiddé, és segíts nekünk a Te útjaidon járnunk!

Magasztalunk azért, hogy kérhetjük, népünket vezesd, te adj hozzád tért nekünk. Imádkozunk országunk vezetőiért, add, hogy minden döntésüket felelősségteljesen hozzák meg, Te segíts nekik nehéz időkben is.

Könyörgünk családjainkért, gyülekezetünkért, lelki családunkért, Te formálj bennünket egymás által, Igéden keresztül, és add, Urunk, hogy mindenben valóban keressük a Te könyörületet és akaratodat!

Eléd hozzuk szenvedő betegeinket, kórházi vagy otthoni ágyon fekvőket. Te erősítsd meg őket hitükben a belső ember szerint, hogy el tudják hordozni a test fájdalmait! Kegyelmed szerint adj könnyebbséget, gyógyulást! Kérünk, hogy gyászolóinkat is, akik elvesztették szerettüket, Te vigasztald! Vigasztalj bennünket is, kik testvéreket veszítettünk el! Köszönjük, hogy Te minden helyzetben ott állsz mellettünk, és erősítesz bennünket.

Kérünk azokért, akik lelki terheket hordoznak vagy más bűn terheli őket, adj Hozzád térést, és ezután kegyelmed evangéliumát ragyogtasd fel számukra!

Magasztalunk azért, hogy minden dolgunkat Rád bízhatjuk. Kérünk, hogy készíts fel bennünket a Veled való találkozásra, hisz az út vége ez, hogy egyszer Eléd állhatunk, és az üdvözültek örömeivel örökké Téged dicsőítthe-

CSALÁDI KAPCSOLATAINK ALAPJA

tünk! Kérünk, készíts fel erre bennünket, ha még félünk, Te munkáldj a szívünkben, erősíts meg a Benned való bizalomban, a Te kegyelmedben!

Addig is őrizz minket a hitben, kegyelmed útján! És kérünk, Urunk, segíts, hogy bármit, amit teszünk, szóval, tettel, a Te dicsőségedre hadd tegyük! Ezt a vágyat szítsd bennünk, és segíts a bűnnel szembeni harcaikban! Magasztalunk azért, hogy megígérted ezt, hogy így jelen leszel velünk minden nap.

Áldott legyen érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

200. ének

1. Ó, ma-radj ke-gyel-med-del mi-ve-lünk, Jé-zu-sunk,

Hogy a bű-nös vi - lág - nak tő - ri - be ne jus - sunk.

2. Ó, maradj szent igéddel mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk mindvégig a hitben.